

Avdelningen.

En pjäs av

Patrick
Karlsson.

Förord för de som ska framföra den. Pjäsen utspelar sig på en öppen anstalt för psykiskt sjuka. Alla roller kan spelas av antingen en man eller en kvinna. Det är bara att byta ut namnet enligt de föreslagna nedan och kanske några ord i manus som då inte funkar. Det går även att göra så med osynlige mannen även om jag rekommenderar att just den rollen spelas av en man då könsbytet på slutet av pjäsen då blir mer uppenbart med klänningen och allt (även om det går med det omvända då osynlige kvinnan kanske i säckiga kläder för att dölja sin oönskade kvinnlighet då istället blir en tydlig och vacker man istället på slutet).

Pjäsen ska kunna framföras på många sätt och den framförande teatergruppen är fri att lägga till improvisationer och annat mellan scenerna för att "spica upp" handlingen och upplevelsen ytterligare. Rollerna är tolv men flera av rollerna som till exempel läkaren, sköterskan, osynlige mannen och Rolfs mamma, vilket är ganska små roller, kan spelas av samma skådespelare som redan gör någon annan roll. Lite andra kläder är allt som behövs. Även om rollistan kan verka avskräckande för ett mindre teatersällskap så behövs alltså betydligt mindre skådespelare än vad rollistan visar. Med lite fantasi så går det att minimera antalet ytterligare. Egentligen så utspelas hela pjäsen i två rum, samlingsrummet och i läkarens arbetsrum så det behövs inte mycket rekvisita och scenutrymme. Pjäsen ska kunna vara ganska lågbudget och framföras av ett relativt litet teatersällskap. För enkelhetens skull så använder jag bara ett av namnen i manus. Om man känner att man behöver mer text så kan man säga till mig så lägger jag till några scener till. /Patrick Karlsson

Rollista:

Adrian/Adriana

Manfred/Moa

Mikael/Mikaela

Benny/Beatrice

Läkaren Mats/Marith (liten roll. Kan spelas av samma skådespelare som spelar någon annan. Tex Naive mannen som också är en ganska liten roll)

Sköterskan Rosa/Olle (liten roll som kan spelas av någon annan som redan gör en roll)

Rolf/Ruth

Conny/Cilla

Malte/Melinda

Greger/Rosa

Osynlige mannen/Osynlige kvinnan (Namnlös. Kan spelas av någon som redan gör en annan roll)

Rolfs mamma/pappa som heter Hilda/Holger (liten roll som kan spelas av en annan skådespelare som redan gör en roll).

Akt 1:

Scen 1: Läkaren och den nya sköterskan kommer in. Han visar henne runt. Vi befinner oss i patienternas sällskapsrum. Hon verkar vara ny.

Scen 2: Manfred gör någon slags liknande Tai chi liknande rörelser i sitt rum i en dämpad belysning och han ser värdig ut. Det är morgon. Under tiden han gör det så hörs en berättarröst. – Medan jag försökte ta mitt liv så fångades min själ istället i en urna. Man skulle kunna säga att den var fångad men att den var i säkert förvar är nog bättre ord. Urnan bar jag sedan under armen då jag gick ut i världen. Det första jobbet jag sökte var som vaktmästare. Jag tänkte att då jag inte har någon värdighet kvar och levde som en träl så borde jag vara lämpad. Men allt de såg var att min själ inte verkade synas i mina ögon, att de var tomma. Då urnan var i ett säkert förvar så väcktes deras misstankar och jag fick inte arbetet. Hur skulle de kunna veta att i urnan så fanns ett genis ande. Jag vandrade vidare där tomheten fanns. Jag kände mig hemma där. Där fick jag min anställning. I tomheten hördes inte mina rop på hjälp men där fick jag åtminstone värdigheten och tryggheten tillbaka.

Scen 3: Den osynlige mannen sätter sig på en fåtölj i samlingsrummet. Han råkar ha samma färger på sina kläder som soffan och han försvinner in i miljön. Han börjar drömma. I drömmen så stutsar en gigantisk boll väldigt långsamt upp och ner. Medan den studsar så springer en vacker flicka i rosa klänning i slowmotion genom rummet. Då han vaknar så försvinner de. Han sitter osynligt kvar i soffan då de andra är i rummet.

Scen 4:1 (Det är morgon. Rutin. En vanlig dag i samlingsrummet. Benny och Manfred sitter där. Manfred läser tidningen och dricker kaffe. In kommer den nya unga sköterskan, läkaren och Mikael. Läkaren presenterar Mikael för sköterskan.)

–Ja och detta är Mikael. Han ska bo hos oss ett tag.

–(Sköterskan ler öppet och vänligt mot honom) Hej!

–(Mikael uppenbart blyg. Tittar ner i marken och kanske blir han röd i ansiktet.) Ehh ... Ja ... Hej.

–(Sköterskan nu ännu vänligare) Trevligt att träffa på dig.

- Ja ... Alltså ... (Verkar inte veta vad han ska säga. Grötig röst. Orden liksom fastnar i halsen) Ehh. Du också.

–(Sköterskan vänligt leende) Vill du att jag ska visa dig ditt rum?

–Ja ... Alltså ... (läkaren tittar uppmärksamt på. Ler vänligt och säger bestämt)

–Jag kan göra det. Kom. (De går. Benny och Manfred kvar)

–(Benny) Han verkar snäll. Den nye.

-(Manfred) Svårt att avgöra. Men visst. Du kan ha rätt. (Manfred smuttar förstrött på sitt kaffe och fortsätter läsa tidningen)

Scen 4:2(Manfred, Benny och Adrian.)

Manfred till Benny:

-Åh nej. Där kommer Adrian. Han är så dryg.

Adrian kommer in som om han anträr en stor scen. Talar till publiken, högt och högtidligt:

-(Adrian) Som sammet, som sammet säger jag er. Ni som är barn av er tid, och inte av någon annans, som jag är. Sammet är att mjukt spegla sig i andras okunskap, och att kalla den sin egen. För i okunskap finns ödmjukheten att hämta. Och när då ni, då barn av min tid, förenas i ödmjukhet äro ni alla mina och jag då en vän av er tid.

-(Benny) Men ... Hur menar du?

-(Adrian)Jag menar att ni ska lyssna på själen, hjärtat, och inte på era tramsiga små idéer. Men att det är i kraft av kommande tider vi alla ska förenas.

-(Benny) Aha!

-(Manfred) Låt honom hållas. Säger du emot så slutar han aldrig.

-(Benny) Ok.

-(Adrian) Ok säger du. Ja. Bra! Bra säger jag! För vi ska bejaka varandra och då även i våra mindre begåvade stunder. Som du gör med din vän här. Bra!

-(Manfred argt) Och vad exakt menar du med det, din talande grönsak! Kallar du mig obegåvad.

-(Adrian totalt oberörd) Du behöver hjälp min vän. Och du ska få hjälp likt den druvan som sitter längst ut på grenen så kommer vattnet, dvs. din hjälp, bara lite senare till dig än om du vore en del av själva klasen.

(Manfred viftar uppgivet med armen som om han vill att Adrian ska gå och sätter sig sedan ner. Adrian gör en högtravande sorti. Benny skrattar och säger- Hörde du. Han kallade dig en rutten druva. Haha. Han är rolig.)

-(Manfred vänder sig glatt men något argt till Benny) -(glatt) Kom, jag ska berätta en saga om dig. Om en clown ...

-(Benny förvånatfullt, sätter sig till rätta) Jaa!

-Denna clown, som ägnade hela sitt liv med att glädja barn. En dag så började tårarna komma, rinna ner för kinden. Han förstod inte varför. Han sökte upp en doktor men fick ingen förklaring.

-Varför grät han?

-Han förstod det inte själv. För han kunde bara minnas lyckliga saker från sitt liv. Hela hans liv handlade om att fly det sorgliga och skapa en lycklig plats. Men då han gråtit alldeles för länge så började sminket på honom falna.

-Vad hände då?

-Ja du. Det är detta som clownen flytt ifrån. Det som finns under ytan. För helst så vill man nog inte tvätta bort sminket på clownen och se vad som döljer sig där. För där finns en skadad och sjuk människa som på alla sätt försöker dölja det trauma som han själv skapat.

-Men vem är clownen?

-Clownen är bara ett skal, den konstruerade yta som hela tiden måste underhållas med mer puder. Frenetiskt pudrande. Dag ut och dag in.

-Men vem döljer sig bakom?

-(paus) Det gör du!

(Krackelerad psykotisk clownmusik spelas)

Benny går. Något förvirrad. Rolf kommer in. Säger:

-(Rolf) Hörde det där. Det var inte särskilt snällt.

-(Manfred) Jag vet. Blir bara så trött på honom ibland. Förövrigt på allt jävla värdsligt prat. Skulle man ta allt folk säger för viktigt så vore vädret och hur kändisar betar sig i tv det viktigaste som händer på vår planet.

-(Rolf) Tyst. Tyst nu. De kan höra dig. Alla värdsliga människor, och bli förnärmade.

-(Manfred) Inte då. De hör bara meningslöst dravel och inte djupsinniga analyser. Vi är säkra.

-(Rolf) Haha. Ditt ego är värdsligt det med. Lika stort som världen.

-(Manfred) Världen behöver sådana som jag. Avvikare från den förtryckande och fördummande jantelagen.

-(Rolf) Och sådana som du behöver sådana som jag. De troget lyssnande. Annars så finns det ju ingen som hör dina briljanta idéer.

-(Manfred) Ja sannerligen (Ler. Låtsas inte förstå det halvt ironiska tonfallet) Och din förtjänst är att du blir lite visare ... Ödmjukheten är den bästa läromästaren för den skapar mottaglighet hos eleven.

-(Rolf) Ja, jag tror faktiskt jag har den egenskapen. Har du?

-(Manfred funderar under lång tystnad. Suger eftertänksamt på sin cigarett. Hostar lite) Du. Jag kom just på en sak. Jag glömde att stänga av kaffekokaren. Kommer strax (han går).

Ny scen. Greger, Läkaren och Rolf. Greger kommer in och sätter sig jämte Rolf:

-(Greger) Fetta. Fetta. Ge mej mera fetta!

-(Rolf) Tyst nu mannen. Ditt prat är jobbigt att höra.

-(Greger) Men du har ju en kuk.

-(Rolf) Det är visserligen sant ...

-(Greger) Kuk. Kuk. Jag vill ha mera kuk.

-(Rolf) Ja visst. Dra ner byxorna bara ... Nej, skämt och sido. Var tyst nu för faan.

-(Greger ser förvånad ut) Kuken pratar?

-(Rolf) Det var då själva helvete ...

-(Läkaren kommer in) Vad står på här?

-(Rolf) Denna man börjar bli besvärande.

-(Greger) Jag vill ha två kukar. Tvååå!

-(Läkaren går fram) Hur är det fatt, lille vän?

-(Greger) Det var en gång två kukar i en skog ...

-(Läkaren) Du förstår, ingen tycker du är rolig.

-(Greger uppriktigt och förtroligt) Min snopp är full av havre. Känn på den.

-(Läkaren) Det var då själva faan!

-Hiddija Brunte (Greger drar ner sina byxor och lägger sin kuk, som är förvånansvärt lång, mellan sina ben så den blir som en svans där bak (Kan vara en av tyg eller liknande)). Brrr. Brrr. (som en häst galopperar han iväg med sin svans mellan benen och ut ur rummet).

(En lång pinsam tystnad uppstår mellan läkaren och Rolf då Greger ridit iväg).

-(Läkaren) Ja. Hrrm. Såg du matchen igår?

-(Rolf) Eh ... Nej. Vann Arsenal?

-(Greger galopperar förbi igen) Hrrr. Hrrr. Mitt Arscho har en Anaaal. (Ut igen).

-(Läkaren) Det var då själva faan! (Går argt iväg åt andra hållet och släpper igen dörren då han går).

-(Rolf sitter lugnt kvar och skrattar lite för sig själv. Tar fram sin pipa. Tar några puffar och läser tidningen. Slut på scen).

Ny scen. Den osynlige mannen kommer in i sällskapsrummet. Han lutar sig mot väggen. Hans skjorta och byxor rårar ha samma färger som tapeten på väggen och han försvinner. Han börjar drömma. Återigen en studsande boll och ett ljud som om det vore en stark vind. En flicka ropar i vinden. Avlägset. Hjälp! Hjälp! Högre och högre. En stor tygnalle kommer in och fångar bollen. Den går sin väg med bollen under armen. Han sätter sig och blir en osynlig del av inredningen.

(Ny scen. Mikael i läkarens rum. Läkaren är nu psykolog och lyssnar då Mikael talar)

-(Mikael) Jag hade en dröm igår igen.

-(Läkaren) Säger du det. Vad handlade den om?

-Som vanligt. Jag, utanför, ensam. Någonstans vid någon ödslig plats. Jag vill hem men i samma ögonblick så inser jag att den ensamma ödsliga platsen är mitt hem. Då jag vaknar så ligger jag ensam i min säng. Lägenheten är tom. Jag är ensam, utanför och oönskad. En hel dag framför mig utan något att göra.

-Gör du ingenting?

-Jo. Jag stiger upp. Klär på mig. Äter frukost. Tittar på tv några timmar och sedan så gråter jag.

-Varför gråter du?

-För jag har ingen. Mitt liv är att vara oönskad och sjuk. Vad ska en sjuk man göra? Jag går till biblioteket och sitter där några timmar. Det blir outhärdligt att sitta ensam i lägenheten för länge. Även om jag inte känner någon på biblioteket så har jag människor omkring mig. En främlings skratt eller ett vänligt samtal någonstans. Allt detta gör att jag orkar överleva.

-Har du ingen?

-Jag har min mamma. Hon orkar bara träffa mig en gång i veckan men då får jag känslan av att hon bryr sig. Vi dricker kaffe och pratar. Sedan så har jag min vän. Han är också psykiskt sjuk. Honom kan jag komma hem till när jag vill. Förutom dem och ibland mina nära släktingars sällskap, så har jag bara ensamheten.

-Vad saknar du mest.

-Jag saknar beröring. Bobby Fischer, schackspelaren du vet, sa en gång på sin dödsbädd att det finns inget mer helande än en människas beröring. Sent ska djävulen vakna, som man brukar säga. Han ägnade en stor del av sin tid att stöta bort människor som älskade honom. Han kunde vara både elak och odräglig. Men då han var gammal så insåg han, då förstod han (börjar snyfta, gråta lite).

-Men du är inte Bobby Fischer (Vänligt)

-Nej. För jag är ensammare än honom (snyftar igen)

-Nu är tiden slut, min vän. Men kan jag lämna dig så här. Du verkar väldigt skör.

-Det är ingen fara, doktorn. Ta du hand om de andra bara.

(doktorn går. Mikael begraver ansiktet i sina båda händer och börjar snyfta, skaka i kroppen av gråt)

(Ny scen, Conny och Malte. De tittar på tv.)

-(Conny) Whey! Kolla där. Han ser ut som en jävla papegoja i nyllet. Vicken pajas!

-(Malte) Haha. Jag kan bara föreställa mig hur hans morsa såg ut. Kanske som det kvalstret som jag såg på vetenskapens värld igår. Vilket jävla nylle det hade.

-(Conny) Du. Har du tjackat mat än. Jag hivade i mig en stor jävla smörgås nyligen. Den där jävla läkar-FAN trodde att jag ville ha en till och frågade om han skulle bre en åt mig. Han måste trott att jag var ett mongo. Va FAAN!

-(Malte) Ja, en del är lika korkade som de ser ut att vara. Du, kolla den pajasen. Och då överdriver jag inte. Han behöver ju inte ens sminka sig på morgonen. Vicket jävla troll.

-(Conny) Hahaha. Sant. Vicket ställe man hamnat på förresten. Någon kallade detta för ett rekreationshem för psykiskt instabila men jag vågar nog påstå att den värsta jävla cirkusen ändå finns där ute. Du, vet du att nu kostar en kaffe runt trettio kronor på ett vanligt jävla kafé. Och vill man ha påtår så får man betala tio kronor extra. Jag brukar ta med en termos och sätta mig precis jämte deras jävla uteservering, bara för att jävlas förstås. Va korkade de måste vara.

-(Malte) Haha. Ja vi har det bra här ändå. Där ute är man en jävla NOLLA! Här har man åtminstone värdigheten.

-(Conny) Sä g om det då vi blir bältade för förargelseväckande beteende.

-(Båda skrattar ohejdat) Hahahaha. (Skrattet blir mer och mer hysteriskt) HAHAHAHA!
(Personal kommer och bär bort dem. De verkar inte ens protestera. De bara skrattar då de blir bortburna) HAHAHAHA!

(Ny scen. Manfred och läkaren som nu är psykolog)

-(Manfred) Jag ska säga dig en sak. Jag hade kunnat ta över världen vid det här laget. Om inte jag haft denna förbannade stämpel på mig som psykiskt sjuk så hade folk sett mig som den jag är.

-(Läkaren) Vem är du då?

-Jag är den som ska komma.

-Vem då sa du?

-Den utvalda. Den som ska ge världen hopp och tro. Den som ska få de till anden fattiga stackarna att förstå att allt är möjligt. För jag är den nya Da Vinci!

-Hur menar du då?

-Min begåvning om den hade fått utvecklas till fullo och jag inte hade haft denna förbannade stämpel med att vara psykiskt sjuk hade kunnat just nu, just nu (Betonar), stå i full blom. För jag ser inga begränsningar. Det är de som ser begränsningar som inte förstår att allt är möjligt. Sådana människor behöver sådana som mig och som den store Leonardo.

-Men om du nu är så begåvad, varför har man inte hört talas om dig?

-Därför att jag har stämpeln av att vara psykiskt sjuk. Det enda folk ser då de ser mig är en psykiskt sjuk människa.

-Men var finns alla fantastiska konstverk som du då skapat?

De finns. Tro mig de finns. (paus, Leende. Triumferande) De finns i mitt huvud.

(Ny scen. Mikael, Läkaren som psykolog)

-(Mikael) Jag tittade på henne. Hon såg ut att titta tillbaka. Hon log. Jag log tillbaka. Hon gick förbi mig och kramade sin pojkvän. Mig såg hon inte ens, trots att vi gått i samma klass i tre år. Mig ser aldrig någon.

-(Läkaren) Vad hände sen.

-Vad tror du? Det vanliga förstås.

-Vad är det?

-Jag åkte hem. Ensam. Tittade på tv. Grät mig till söms.

-Är det alltid så här?

-(lite argare) Ja. Det vanliga. Tror du att jag ljuger?

-Nej. Men du kan väl inte gråta varenda kväll?

-(uppgivet) Jo. Nästan i alla fall.

-Jag ser i min journal att du har självmordstankar?

-Ja. Det är enda utvägen från ensamheten, som jag hittar.

-Men ... Låt mig tala klarspråk. Du ser bra ut. Du är ännu bara 40 år gammal. Det borde inte vara så svårt att hitta någon.

-Tro mig. Om du bara visste!!

-Men vad är det som är svårt?

-Jag är 40 år. Visst! Men min situation är unik.

-Hur då unik?

-För jag har inte rört vid en kvinna. Inte en endaste gång. Jag har fantiserat. Visst! Den kvinna jag fantiserat om de tjugo åren jag varit psyksjuk, ensam och trött, har varit en ung vacker kvinna. Att få känna sig ung. Har aldrig gjort det. Men den kvinna jag kan få om jag går på krogen är en medelålders, troligtvis halvt försupen tvåbarnsmamma, som liksom redan är lite blasé på det som jag finner så stort och spännande. Kärleken. Sex. Närhet, äventyr, att få vara och känna sig ung. Jag skulle svika mig själv många gånger om ifall jag blev ihop med den jag kan få. Jag dör då hellre som oskuld.

(Ny scen. Mikael och Malte)

-(Malte) Hörrö, din jävla spelevink.

-(Mikael tveksam) Eh. Talar du med mig?

-(Malte) Ja, du med kaluffsen som ser ut som en nyklubbad sälunge.

-(Mikael) Ehh. Jag förstår inte?

-Haha. Jag skojar lite med dig.

-Jaha.

-Du är cool (spänner ögonen i honom allvarligt). Du är cool. Hör du det. Låt ingen säga något annat.

-Eh ... Ok ... Tack.

-Haha (kamratligt). Du skulle sett den där jävla påfåglen som prulade förbi här igår. Han såg ut som om han svalt sin egen haka.

-Jag kan föreställa mig och det kan inte ha varit någon vacker syn.

-Haha. Du fattar galoppen snabbt du ... Du är en skön typ (dunkar honom i ryggen). Du ... Kolla här (öppnar händerna och visar vad som finns där).

-Va (tittar försiktigt) Va! ... Vad ...

(Plötsligt ett starkt blixtsken. Stark prosaisk musik. (Kanske Händels Hallelulja.kör). Han håller händerna över huvudet och visar högtidligt ett piller i regnbågens alla färger. Det ser ut som en diskolampa lyser i hans händer).

(Ny scen. Conny, Malte och Mikael ligger nu på rygg på golvet (eller på något mer synligt sätt för publiken) och de är uppenbart påverkade av pillren som de tagit. De är nu mer lugna och samtidigt öppna.

-(Conny) Min morsa ville alltid att jag skulle bli arkitekt.

-(Mikael) Haha. Arkitekt.

-(Malte) Vad är det som är så roligt med det?

-(Mikael) Förlåt. Har svårt att tänka mig honom som arkitekt bara.

-(Conny) Kul. Men du har rätt. Men jag var, vad ska man säga, annorlunda på den tiden. Jag hade faktiskt MVG i alla ämnen.

-(Mikael) Jag vet inte. Inget förvånar mig längre. Kolla ... (han ställer sig upp och gör något fånigt för att få de andra att skratta. Båda skrattar och applåderar.)

-(Conny) Whey. Cool man.

-(Malte) Du är en hjälte mannen.

-(Mikael) Vafan säger du! (Låtsas förfärad) Att jag är en mjälte?

-(Malte) Du hörde mig mannen. Sluta fåna dig. Eller ... (reser sig upp). Ska du fåna dig så ska du göra det på riktigt! (Han gör några riktigt fåniga danssteg och cool 70 tals diskomusik hörs i bakgrunden).

-(Malte) Haha! Vem är mjälte nu va!

-(Conny) Du är kung mannen. The one and only.

-(Mikael lägger sig på rygg igen. Allvarligt). Jag skriver under på det. Men (vänder sig mot Conny) varför blev du inte arkitekt då? Om du hade så bra betyg och allt.

-(Conny) Svårt att förklara. Men att man har lätt för nåt behöver inte betyda att det är vad man ska göra resten av livet. Så ingen mening bara. Det var allt.

-(Malte) Sluta tråka er nu. Du ... (viskar). Där går den där söta sköterskan. Hon har visst natttronden idag.

-(Mikael) Haha. Natttronden IDAG. Lite motsägelsefull där eller?

-Va! (Malte förvånad. Förstår inte skämtet) Men ... Ska någon göra ett move eller (Ler uppmanande till Mikael) Du kanske?

-Va! (Mikael verkar plötsligt rädd.)

-(Malte) Sluta nu. Vad är det värsta som kan hända? Här! Ta en till. (Malte håller fram ett piller till Mikael. Åter igen hörs prosaisk halleluja musik eller liknande och pillret verkar lysa i alla regnbågens färger. Mikael tar högtidligt emot pillret och sväljer det girigt med lite vatten. Han tittar sedan sturskt upp på sköterskan som om han fått oanade krafter och säger)

-Ok. Titta nu. (Mikael sluddrar en aning). Titta nu hur pappa gör. (Han vinglar fram till sköterskan. Närmar sig henne bakifrån. Ler till sina nya polare. Hon nynnar för sig själv. Hon märker inget. Han tar i luften som om han tar på hennes bröst och liknande. Fånar sig. Hon märker inget. Han pussar i luften som om han erotiskt pussar hennes öra. Man hör små smackanden från honom. Hon vänder sig om och hennes läppar råkar möta hans. Hon skriker till) –Aaaa (Mikael nyktrar snabbt till –F ..f .. f förlåt (rädd) Jag ... Jag ...

-Vad håller du på med?!

-Jag ... Jag ... (Conny och Malte verkar ytterst roade. Hon lugnar sig. Bedömer läget. Ser att de två står där borta och flinar. Hon säger)

-Ok. Ni två. Ni ska inte vara här ute nu. Och du (Tittar på Mikael. Ser ett piller i hans hand) Vad har du i handen? (Han sluter handen snabbt och gömmer den bakom ryggen).

-Inget.

-Du (vänligare i tonen nu) Jag tror jag förstår vad som har hänt här (tittar anklagande på Conny och Malte). Vi drar ett sträck över det här nu. Ge mig bara pillret som du gömmer bakom ryggen och gå sedan in på ditt rum. Ni ska inte vara här ute nu.

-Ja ... Jag ... (han är tillnyktrad, generad och kanske röd i ansiktet. Skamfylld) Förlåt. (han ger henne pillret och går).

-(hon blir nu mer barsk och pekar bestämt) Och ni!

-(Conny lurigt) Yes mistress (Han blir överdrivet slavlik mot henne. Malte tar fram telefonen och startar en app som ger ifrån sig tydliga piskljud Whpss och Conny reagerar då till ljudet fysiskt som om han blivit hårt träffad av en piska. Aaa. På det sättet lämnar de samlingsrummet och sköterskan. Wphss Aaa Wphss Aaa osv.

(Ny scen. Manfreds rum. Han ligger i sängen. Det är mörkt. En röst säger)

-(Okänd) Du trodde att du var nåt va?

-(Manfred) Vem... Jag?

-Ja just du ja!

-Vem tror jag att jag är?

-Någon speciell, inte sant?. Någon utvald. Jag ser dig nog.

-Och vem är du då?

-Jag är döden. (Rösten avslöjar sig och ur skuggan kommer döden fram och den ser ut lite som döden från Ingmar Bergmans film "Det sjunde inseglet". Manfred blir rädd men försöker hålla sig lugn) -För om du är ditt ego, så kan jag med glädje meddela dig att ditt ego, hur briljant och begåvad du nu än må vara, måste gå under. Då jag meddelar dig det så är jag alltså döden ör dig. Men ...! Jag är också livet. För då du härjad och sliten når ödmjukhetens strand, Ja då börjar livet!

-Och hur kan du veta allt det här?

-(En dramatisk paus). För att jag var du! (Döden sliter av sig sitt åldrade vita ansikte och ansiktet under är identiskt med Manfreds ansikte. Manfred vaknar skrikande och inser att det bara var en dröm).

Ny scen. Samlingsrummet. Morgon. Den osynlige mannen kommer in i rummet. Han verkar vilja att människor ser honom. Han står mitt i rummet och vinkar tyst då folk passerar. Ingen ser honom. Han blir mer och mer panikslagen. Plötsligt hörs ljudet av stark vind och den där bollen kommer instudsande i rummet. Långsamt och ljudlöst. Flickan som ropade hjälp ligger nu på golvet med sin hals avskuren. Den osynlige mannen ställer sig jämte och ropar –Aaaaa.

(Ny scen. Samlingsrummet. Det är morgon. Manfred och Benny går fram till dörren).

-(Manfred) Ja, då var det farväl då. Sista dan här. Hur känns det?

-(Benny) Inget särskilt. Jag vill hem. Och ta hand om min mamma igen.

-Du är då en fin människa. Bättre än vad jag någonsin varit.

-Jaha. Tack!

-Du ... Förlåt mig för igår. Jag var bitter och negativ. Otrevlig helt enkelt.

-Ingen fara.

-(Paus. Ler) Bra! Du är min vän.

-Och du är min. Min bästa vän. Jag har aldrig haft en så bra vän som du!

-Oj. Tack! Jag vill att du ska ha det bra. Ta hand om dig ... Och ta hand om din mamma (kramar om honom).

-(paus) Du ... Tänk inte på det där. Med att du är en dålig människa och så. Du är en bra människa.

- Eh ... Tack (Manfred rörd till tårar. Paus). Du! Vi hörs då jag kommer ut. Så får vi ta en fika och så.

-(Benny ler) Det gör vi. Hejdå! (går sin väg)

(Manfred står kvar ett tag. Sedan går han tillbaka igen)

(Ny scen. Osynlige mannen hos läkaren/psykologen):

-Flickan, alltid denna flicka. Hon finns i mina drömmar. I mina tankar. Men vad vill hon? Vem är hon? Jag vill veta.

-(Läkaren verkar titta på klockan. Som om han inte riktigt är där. Han skruvar sig besvärat)

-Vill hon mig illa. Då hon är klädd i rosa så förstår jag att det ska bli en bra dag. Är hon klädd i svart så ser jag det som ett omen. Vanför dör hon jämt?

-(Läkaren skruvar sig. Han verkar inte vilja vara där. Tittar besvärat.)

-Jag vill krama henne. Smeka henne. Säga att allt är bra nu. Jag är här. Men hon ser mig inte. Jag är osynlig.

(Läkaren som normalt ställer följdfrågor reser sig besvärat och tittar på klockan. Han går ut ur rummet).

-Jag vill ju bara leva. Vara en människa. (Osynliga mannen döljer sina händer i ansiktet och börjar snyfta). Jag vill bara att någon ska se mig och förstå att jag finns.

(Ny scen. Manfred och Adrian.)

-(Manfred) Du. Du där. Vill bara säga en sak.

-(Adrian) Ja!

-(Manfred) Vill bara säga förlåt. Hade en dålig dag igår. Borde inte varit så nedlåtande mot dig.

-(Adrian) Du. Förlåt! Till mig!

-Ja. (Andas ut). Ibland kanske jag tycker att du är en aningens, ja ... Överdriven. Och ... irriterar mig på det. Ja, ... du kanske förstår.

-Du skall ha en stor ära i det. Du är en man av tiden och även en för framtiden. Jag vill dig väl också. Jag förstår att min framtoning kan vara en aningens, hrrrm, ja, ... Överdriven. Men jag kan liksom inte ändra på mig. Har försökt. Orden, då, liksom stockas i halsen på mig ... och jag blir blyg.

-Jag förstår vännen ...

-Men (paus, blir mer överdriven igen) Poesi är världens lösen. Frigörare av människan. Du skall se! Golgatavandringen var människa bör göra, innebär att frigöra sig från alla normer. Att bli självständiga. Du se. Din vän är Kristus i blivande och så även jag, och du och ja ... alla. (Paus. Lågmäld igen) Ja ... förlåt. Nu blev jag viss lite överdriven igen. Men det jag säger känns så viktigt på nåt sätt. Förlåt.

-Ingen fara. Jag förstår att du menar väl. Allt väl, vännen! Manfred reser sig upp och kramar om Adrian. Han ler och kramar tillbaka).

Ny scen. Greger hos läkaren som nu är psykolog.

-(Läkaren) Har du tagit din medicin. Du har troligtvis en ganska allvarlig psykos.

-(Greger) Ja. Och jag vet inte vad som flyger i mig ibland. Jag ser kukar överallt. Och allt måste liksom ut i luften. Jag menar inte kukarna förstås. Förlåt. Men orden. De måste fram. Ja. Jag skäms så innerligt.

-(Läkaren) Du behöver inte skämmas. Vi har sett det mesta. Vad är det du ser.

-(Greger) Kukar. Fittor ... Ja. Sådant som liksom måste ut. De döljs ju hela tiden. Varför gör de det? Nej ... Nu snackar jag goja igen. Jag känner en sådan stress bara. Verkar verkligen medicinen. Det känns inte som den verkar.

-Du har som sagt en psykos och du borde av allt att döma endast göra en sak nu. Lägga dig ner och vila. Vara i ditt rum och samla tankarna.

-Du har rätt. Men jag är rädd för ensamheten.

-Men det är ensamheten som får dig att bli lugn från alla intryck. Men vad vill du göra?

-Jag vill ... Ärligt nu. Jag vill ta fram min kuk och ... Nej, förlåt. Jag vet inte vad jag säger. Bort onda ... Jag misstänker Haha (hysteriskt skratt) haha, att jag har tourettes eller så. Allt måste ut liksom. Kan du förstå det?

-Som sagt. Du har troligtvis en psykos. Jag ser att du har gjort en del försök att komma tillbaks till livet efter din långa sjukskrivning. Kan du berätta lite om det.

-Vad finns det att berätta. Sedan Julia, min fru, dog så har jag liksom inte varit mig själv riktigt. Hade allvarliga problem även innan i mitt inre med jobbiga tankar och ja, som jag sa så misstänker jag att jag har tourettes, men förutom det så klarade jag mig bra. Jag har efter jag blivit sjukskriven haft ströjobb, bland annat på Ica efter min sjukskriving men det slutar alltid så här. I total förnedring. Skam. (Han döljer händerna i ansiktet som om han gråter och skrattar sedan hysteriskt). -Kuken, kuken, KUUKKEEN. Föråt.

-(Doktorn ler vänligt) Jag förstår. Du behöver vila nu. Du är inte dig själv riktigt nu. Du ska få en extra medicin nu som kan hjälpa dig att gå ner i varv. Jag ser att du innan din sjukskrivning var inredningsarkitekt och en ganska framgångsrik sådan. Tänk på saker som är bra för dig och som du gillar. Du ska veta, vi här, vår enda arbetsuppgift är att hjälpa er så mycket som det bara går. Du kan känna dig trygg här. Här ... (Tar fram några piller ur sitt arbetsbord). Ta nu dessa och gå direkt till sängen och lägg dig och vila. Då du mår bättre så ska vi prata vidare du och jag. Om allt som du behöver prata om.

-Tack (Ler och går).

(Då han har gått så suckar läkaren djupt och ser lite sorgsen ut).

(Ny scen. Manfred och Rolf diskuterar då de tittar på en duva genom fönstret).

(Manfred eftertänksamt)-Nog har den en själ alltid. Allt är besjälat.

-(Rolf) Snackar vi om stenar nu också.

-(Manfred) Hmm. Ja. Faktiskt.

-(Rolf) Låter konstigt. Att en duva har en själ, javisst. Men en sten ... Haha. Du förlorade mig allt där.

-Vi tänker olika bara. Det är allt. Du tror på döden och jag tror på livet.

-Det var då ett jävligt cyniskt sätt att uttrycka sig på.

-Det jag menar är att det enda som finns i denna värld är liv och mera liv. För dig så dör allt och inget kommer åter.

-Men det vackra i tillexempel en snöflinga, det får du ändå medge, är dess obeständighet, och obeständigheten är ju dess garant för att den är unikt. Att allt förändras.

-Så tänker jag också. Men om allt i slutändan bara är död materia, vad är då meningen med all förändring? Vem ska då i slutändan uppleva all den vackra förändring och skönhet som en snöflinga uppvisar.

-Men min poäng är att snöflingan liksom stenen ju inte har liv.

-Och jag menar att din poäng bara till hälften är sann. För allt är uttryck för liv och allt är levande.

-Bevisa det då, du som säger dig vara en vetenskapens man.

-Denna sanning kan bara bevisas genom självupplevelse. För det är bara genom sitt inre liv man kan känna igen det levande i allt.

-Hmm. Djupt och vagt på samma gång.

-Haha. Precis som livet självt. (De skrattar och tar varsitt piller som ligger på bordet framför dem och höjer sina vattenglas) –Skål!

(Ny scen). Rolf lämnar rummet och Manfred sitter kvar. Mikael kommer in och han verkar vilja gömma sig. Då sköterskan går förbi så gömmer han sig och då de två går förbi så blir han livrädd och gömmer sig för dem också. Manfred ser detta och säger:

-(Manfred) Du! Ja just du.

-(Mikael) Ja.

-Hörde vad som hände här igår. Gick lite vilt till va?

-Jaha.

-Du behöver inte oroa dig. Du är inte den enda som knoll och tott där har gjort bort fullständigt. En gång så fick de läkaren att dricka sitt eget piss då de fick honom tro att det var apelsinsaft.

-Ja de är lite jobbiga faktiskt (sätter sig ner). De menar inget illa förstås. Har bara lite för mycket energi i sig.

-Ja det är en vänlig analys av två ibland ganska irriterande moment. Haha.

-Nja. Skulle väl inte uttrycka det så men de är ganska jobbiga. Haha. (Sköterskan kommer in. Han gömmer sig igen. Hon går och Mikael kommer fram igen)

-Du borde inte gömma dig. Hon har sett värre ska du veta. Du verkar vara en förnuftig person. Ta tjuren vid hornen och be om ursäkt vettja. Säg som det är.

-Det är inte så lätt. Då det kommer till kvinnor så är jag extremt blyg. Jag blir röd i ansiktet. Svetts. Stammar.

-Ja kvinnor är inte lätt. Bättre att hålla sig till män då.

-Hm. Önskar faktiskt att jag hade den läggningen. Skulle både vara befriande och en lättnad. Men tyvärr. Bara kvinnor för min del. (Han tar fram ett block och börjar teckna). Du får ursäkta mig. Då jag blir stressad så tecknar jag. Jag blir lugnare av det.

-(Manfred eftertänksam. Tittar. Blir allt mer exalterad då han tittar) Får jag se. (Lånar blocket. Bläddrar lite. Hittar speciellt en teckning) Har du gjort den här!?

-(Mikael) Äsch. Bara lite klotter. Inget att fästa någon vikt vid.

-Inget att ...! (Nästan chockad. Lugnar sig). Inget att sätta någon vikt vid. Herregud!

-Hur menar du? (uppriktigt förvånad men lugn)

-Inget. (Verkar inte vilja säga något mer. Paus)

-Håller du också på med konst?

-(Manfred tveksam. Verkar nästan skämmas) Ja, jag målar och tecknar. Men mest i fantasin nu för tiden. Jag ska vara helt ärlig. (Uppgiven och andas ut. Tröttare) Min inspiration är som bortblåst. Och när jag ser dina teckningar så känner jag att det är meningslöst att ens försöka igen.

-Hur menar du?

-Du är så begåvad som jag en gång fantiserade om att bli och du verkar ju inte ens uppskatta eller förstå din talang.

-(Mikael berörd nästan till tårar. Säger vänligt) Det är nog något av det snällaste någon sagt till mig. Tack!

(Conny och Malte har kommit in utan att Mikael och Manfred sett dem. Malte):

-Jag får se! (Malte rycker blocket ur händerna på Mikael). Whey ... En naken donna! Vilken kropp. Läcker!

-(Conny) Jag vill också se! (Rycker blocket han med) Ooo may Good! Du är bra! Den passar på väggen ovanför sängkanten. Snälla! (Ier på ett nästan överdrivet och bedjande sätt) Sockersnälla du! Får jag?

-(Mikael) Varsågod. Jag kan göra flera.

-(Manfred helt chockad) Ger du bort denna? Den är värd mer än så!

-(Mikael) Äsch. Kan man glädja någon med sin konst så är jag glad.

-Tack min gode vän! (Conny pussar honom på kinden) Du är en pärla!

-(Malte) Va faan! Nu får du fan göra en till mig också.

-(Mikael) Om du ber snällt så.

-(Malte) Snälla!! (Ier fånigt)

-(paus) Ok då. (Ier).

-Tack snälla du. (Malte med allvarlig ton) Kan du göra en med extra stora pattar och kan du få benen att säras, bara så att muttan blottas på ett behagfullt sätt.

-(Manfred suckar djupt). Nu är all min tro på konsten borta. (Ler vänligt) Men du gör rätt. Att sätta sig på en piedestal gör ingen något gott. Du är ett geni mannen.

(In kommer Greger)-Titta alla. Jag har en mutta! (Han går omkring med en blomvas mellan benen. Alla skrattar. En kamratlighet visar sig mellan alla. Till och med Greger skrattar lite förvånat).

(Det blir kväll. Natt. Morgon. Kan illustreras med att samlingsrummet är tomt och att det är mörkt. Någon musik kanske. Morgon. En städare gör över golvet med sin sopborste)

(Morgon. Ny scen Mikael, Greger och den Rolf. Greger verkar nu helt normal).

-(Greger till Rolf) Du. Jag vill be om ursäkt för det som hände för några dagar sen. Jag var inte riktigt mig själv då. Har en psykos säger läkaren.

-(Rolf). Inga problem. Det är glömt.

-(Greger vänder sig till Mikael) Hej. Dig har jag inte sett innan. Visste du. Jag träffade en snubbe en gång som gick igång på barnagråt! Han fick stånd av det. Vad för slags snubbe får stånd av något sådant? Vilken slags underliggande mekanismer i det undermedvetna aktiveras av det och blir kanaliserade till att bli en mänsklig erektion? Huah (avsky)

-(Mikael) Ja det låter underligt. Det låter perverst.

-(Greger) Nja. Perverst. Helt normalt eller? Haha.

-(Mikael tveksamt) Haha. Ja. Humor.

-(Greger) Ja. När en björn dansar så gör den det på två ben, men då den knullar så gör den det på alla fyra. Inget konstigt egentligen.

-(Mikael) Nja. Du menar att då sexualdriften tar över så är vi alla primitiva?

-(Greger) Ungefär så ja. Du är inte så dum du. Känns inte som om jag talar över ditt huvud i alla fall.

-(Mikael) Tack.

-(Greger allvarligt. Lutar sig förtroligt fram) Du. Visst är det något konstigt med läkaren?

-(Mikael) Hur menar du?

-(Greger) Har du märkt vilken konstig blick han får ibland och hur länge han ibland tittar på våra nedre regioner då han tror att vi inte ser?

-(Mikael) Våra nedre regioner?

-(Greger) Ja. Du vet (allvarligt). Våra kukar.

-(Mikael tveksamt) Våra kukar?

-(Greger) Ja. Du måste väl ha märkt?

-(Mikael lite full av skratt) Eh. Nej. Haha. Faktiskt inte.

-Hrrm (Greger ser generad ut. Byter samtalsämne) Ehh. Vad tycker du om den där nya förresten?

-(Mikael) Haha. Den nya? Haha. Oj. Jag kom på en viktig sak. Jag måste visst gå nu (han tittar generat på klockan).

-(Greger smått hysteriskt) Nej nej. Jag måste gå! (han går raskt. Säger högt och nästan tvångsmässigt då han går)-Kuk, kuk och fitta.

-(Mikael tittar på klockan en gång till. Ler något besvärat. Går sin väg. Rolf sitter kvar. Sjösala vals spelas svagt i bakgrunden).

Ny scen. Rolf sitter och läser tidningen. Malte går fram till honom.

-(Malte) Ursäkta. Jag vill inte vara otrevlig eller så men du luktar bajs. (Conny skrattar bakom hörnet)

-(Rolf) Va! Va fan säger du? Vad är det för ett djävla påhitt?

-(Malte) Som sagt. Ville inte vara otrevlig eller så. Trodde bara att du ville veta.

-(Rolf) Varför i hela världen ... (lugnar med en kraftansträngning ner sig) skulle jag vilja veta det?

-(Malte) Så att du kan göra nåt åt det, förstås! (Conny skrattar bakom hörnet)

-(Rolf) Det var ju nobelt av dig, men herrskapet, jag menar du och den fnissande idioten bakom hörnet, hittar på att jag luktar bajs.

-(Malte) Nej! Jag lovar. Titta här vad som hängde ut för dina byxor. (Han drar fram en bit toapapper) Du måste ha bajsat på dig då du var på toaletten. (Conny bakom hörnet skrattar högt).

-(Rolf) Hahaha! (extremt sarkastiskt) Kanske är det för att du och din medhjälpare inte gör något annat än bajsar i byxorna hela dagen. (Växlar till att tala överdrivet bäbisspråk med sarkasm) Är blöjorna inte på ordentligt idag. Tutternuttisar.

-(Malte) Tack! (Han ler och går fram till Conny) Du är skyldig mig en hundring.

-Damn it. (Conny gräver i fickorna och plockar fram hundringen).

-(Rolf) Vad! Vad handlar detta om?

-(Malte) Jag sa till min polare att jag bara genom att tala med dig skulle få dig att tala bäbisspråk. Han trodde att jag var galen, ursäkta uttrycket. Jag vann. Tack för hundringen. (De går)

-(Rolf kvar. Skriker frustrerad och argt) Aaaa! (Greger kommer gående och skakar besviket på huvudet som om han sett den värsta galningen någonsin. Greger går sin väg. (Slut på scen))

(Natt och sedan ny morgon igen. Kan symboliseras med att det blir mörkt. Sedan ljusare och att fåglar kvittrar lite svagt medan någon städare drar förbi samlingsrummets golv. Sedan så Rolf i samlingsrummet och diskuterar med Manfred och Mikael. Conny och Malte är också med.

-(Rolf till Manfred) Nej nej, där har du fel! Det nuvarande ekonomiska systemet är det systemet som vi måste arbeta med och utgå ifrån. Vi kan inte på något magiskt sätt införa ett nytt system utan pengar, hur vacker tanken än är, då all utveckling alltid är baserad på tidigare utveckling.

-(Manfred) Ja men titta bara på Grekland ... (Han blir avbruten av att en kvinna äntrar rummet. Hon är en liten kvinna med barskt utseende, snälla ögon och en färgglad klänning. Hon säger till Rolf)

-(Rolf's mamma) Nej men där är du ju min lilla gulleplutt. Hur är det med dig? Har du tvättat dig i dag, förresten. Vänta du har en ... (hon blöter fingrarna i munnen och börjar gnugga honom på kinden och på munnen. Så! Borta!

-Pffr Pffr (Rolf blåser utåt i ilska och för att få bort äcklig saliv). Sluta mamma. Sluta!

(Conny och Malte skrattar och Mikael och Manfred verkar också tycka det är komiskt).

-(Conny) Ja sluta mossan. Ser du inte att pojken är ren. Han har ju duschelidushat och allt ju.

-(Malte) Och han är nypömsad och klar dessutom.

-(Rolf) Ni två kan väl bara hålla käft!

-(Rolf's mamma barskt) Rolf, nu slutar du! Du ska vara snäll mot de få kompisar du har kvar. (Hon ler älskvärt mot de andra) Ja, hej. Jag heter Hilda och jag är Rolf's mamma.

-(Manfred) Ja, hrrm, jag anade det. Mitt namn är Manfred.

-(Mikael) Och jag heter Mikael. Du får ursäkta om vi skämtade innan. Vi menade inget illa naturligtvis.

-(Rolf's mamma) Jag förstår att ni grabbar skojar med varandra ibland. Du får bara sluta med att vara så känslig, snutteponken.

-(Rolf) Mamma!

-(mamman nu med lågmäld röst som om Rolf inte hör trots att han bara är en meter bort) -- Min son, förstår ni, och det är en fin pojk ska ni veta som jag har med många bra sidor, men han är lite för känslig ibland. Så det skadar inte (blinkar lurigt till de andra) om man skämtar lite med plumsemannen ibland.

-(Rolf) Mossan. Du är pinsam nu. Det är därför jag reagerar. Och du är aldrig sådan här annars.

-(Malte verkar nu arg och blir mer allvarlig och barsk i tonen) Jag tycker du är orättvis mot din mamma. Här kommer hon och kramar dig, gosar med dig och håller på med dig och du uppskattar det inte ens. Min morsa brydde sig inte ens tillräckligt för att ställa fram maten

till oss barn då jag växte upp. Supen var viktigare, helt enkelt, för henne. (Malte blänger argt på Rolf. Sedan verkar han nästan ledsen och går undan. Rolfs mamma går fram till Malte som står där borta. Hon talar lugnt till honom. Hon smeker honom ömt på kinden. Medan de pratar vid sidan av så säger Manfred till Rolf)

-(Manfred) Inget illa ment men nog tycker jag hon har rätt faktiskt. Du är lite för känslig ibland. Jag gillar dig skarpt grabben men det är lite jobbigt med dig för man måste hela tiden vara på sin vakt så man inte säger något som kan misstolkas eller som kan sår dig. Var glad istället att du har en så fin mor.

-(Rolf mer fundersam. Funderar lite och säger) Förlåt. Jag visste inte att jag gav dom vibbarna. (Sedan tittar han kärleksfullt på sin mamma då hon tröstar Malte)

-(Rolf) Och du har rätt. Mamma är en fin kvinna med ett stort hjärta. (Han reser sig sedan mer bestämt och går fram till Malte och sin mamma och säger)

-(Rolf) Ursäkta mig för det innan. Följ med till mitt rum så kan jag bjuda dig på te tillsammans med min mamma. (Rolf, Malte och mamman går).

(Ny scen. Manfred och Mikael verkar ha funnit varandra. De sitter och vänskapligt samtalar)

-(Manfred) Skuld. Alltid denna skuld. Varför blir jag inte kvitt den?

-(Mikael) Du kanske är rädd att du då kommer mer i skuld då och att du därför måste hålla fast vid den?

-(Manfred tänker stillsamt) Jag tror du kan ha rätt. Ha! Vad konstigt livet är. Jag ville bara förändra livet men det ledde till att jag blev bitter på andra människor. De förstod liksom inte att jag gjorde allt för deras skull. Att min gärning var en altruistisk sådan. Människor är bättre på att peka och på att håna än på att omfamna.

-(Mikael) Jag tror du har rätt där. Mitt sätt att hantera detta är att fly. Fly från alla farliga, tja farliga kanske är en överdrift men du förstår kanske vad jag menar, människor.

-Jag förstår. (Manfred ärligt fundersam). Mitt sätt att hantera det är det motsatta även om jag känner som du inför människor. Jag kastar mig ut där och utsätter mig ibland nästan medvetet för människors blickar och hån. Det är som om jag vill hålla upp en spegel framför dem och visa dem, se sådan är du! Du som hånar, du som trycker ner och fryser ut. Se, sådan är du!

-(Paus. Mikael) Hmm. Jag förstår. Och här sitter vi, på ett dårhus. (Båda skrattar). Och jag skulle gissa att ingen av oss är särskilt lycklig.

-Nej. (Manfred eftertänksam. Paus) Jag tror du har rätt. (Öm vänskap mellan de två. Eftertänksam paus.) (Manfred) - Lycka ja. Är någon egentligen lycklig? Som jag ser det så är det hunger, lust och längtan som ska styra en människas väg genom livet. Som det ser ut nu så är rädsla den känsla som dominerar i den genomsnittliga människans liv. Rädsla för att bankkontot ska vara slut, rädsla för att inte passa in och vara accepterade och efterfrågade.

-(Mikael) Jag tror du har rätt där. Men vi har i alla fall fördelen i att vi redan är oönskade. Vi behöver inte vara rädda för att det ska hända.

-(Manfred) Haha. Sant. Man ska se det halvfylla glaset och inte det halvtomma.

-(Mikael) Jag har aldrig fattat det ordspråket. Vilket glas är det bästa? Halvtomt ger ju möjligheten att fylla det med nytt innehåll.

-(Manfred) Hmm. Sant. Det enda jag kan säga om det ordspråket är att det skevar på många sätt. För den viktigaste frågan man borde ställa sig i samband med det ordspråket är ju vad glaset är fyllt av. För om glaset är fyllt av en önskad vätska så det ju en större fördel, antar jag, om man ser det som halvtomt. Då är ju det ett positivt tänkande.

-(Mikael) Hehe. Ja, och en logisk, rationell människa bryr sig dessutom inte om benämningen. För honom så betyder ju båda benämningarna samma sak. C:a 50 procent med vätska i glaset.

-(Manfred) Hmm. Dessa ordspråk. Finns det något som håller för en rationell granskning.

-(Mikael) Jag vet! Bättre med en fågel i handen än tio i skogen.

-(Manfred) Nej verkligen inte. För fåglarna så är det ju det omvända som gäller. För dem så är det ju bättre med tio av dem i skogen än att en av dem är fast i någon känslöfökräpmt människas hand.

-(Mikael) Hah. Du har rätt. Människor är bra konstiga.

-(Manfred) Ja. Själviska skulle jag säga. Alla våra ordspråk verkar utgå från en självisk individs värderingar och vad han gillar i livet.

-(Mikael) Hehe. Tur att vi är så bra då.

-.Nej vet du va!! (Manfred låtsas förfärad) Många saker vill jag va men inte det.

-(Mikael) Vill du inte vara bra?

-(Manfred) Inte om det innebär att man då måste vara något slags föredöme. Nej, vet du va! Usch!

-(Mikael) Hehe. Du är rolig du.

-(Manfred) Du med! (Blir allvarligare och mer kärleksfull). Du, jag gillar dig. Du är fin.

.(Mikael blir oerhört generad och obekväm)

-(Manfred) Förlåt ... Det var inte meningen att göra dig generad.

-(Mikael) Jag är inte generad.

-(Manfred) Bra! (Ler) Du, ska vi gå till mitt rum i stället. Det är lugnare där. Så kan vi fortsätta vårt trevliga samtal där.

- (Mikael) Nja. (Lite kyligare och mer distanserad) Vet inte. Jag har en del saker jag ska göra nu. Jag går nog till mitt rum i stället.

-(Manfred) Jag kan följa med om du vill.

-(Mikael) Nja. Förlåt men jag vill nog vara lite själv nu.

-(Manfred) Ok. Hoppas det inte var något jag sa bara.

-(Mikael ler försiktig som för att visa att allt är okey och går)

-(Manfred sitter kvar och ser fundersam ut. Sedan drömsk och något nykär ut men samtidigt lite sorgsen).

(Slut på scenen)

(Conny kommer fram till Mikael som är på väg till sitt rum).

-(Conny) Jo här. Räcker över en papperslapp. Du råkade säga att du kanske inte har hrrm, ja, så mycket erfarenhet av kvinnor och så (Mikael tittar sig nervöst om för att se om någon hörde det). Jag gillar dig skarpt och vill hjälpa dig. Jag känner denna kvinnan och ja, (Conny verkar nästan generad) ja hon ger dig en gratis. Ett knull du vet.

-(Mikael blir generad) Ja, alltså ... Tack. För omtanken. Jag gillar dig också ska du veta. Ehh. Jag kommer troligtvis inte att söka upp henne. Sådana situationer gör mig liksom, ja, rädd. Men jag uppskattar förstås din omtanke.

-(Conny) Vi är vänner. Eller hur? Vänner ställer upp för varandra.

-(Mikael) Absolut. (Ler) Vill du någon gång ha en teckningslektion så kan du komma till mig. Så kan jag lära dig hur man tecknar nakna donnor och så.

-Vill jag! (Conny blir mycket entusiastisk). Det vore coolt. Det är en deal.

-(Mikael) Men bara med dig. När du och din kompis är tillsammans så kan ni bli, ja, lite jobbiga och så. När du är ensam så är du lugnare på nåt sätt.

-Ja (Conny lite sorgsen). Så är det. Men vi behöver varandra jag och Malte. Det kanske låter lite konstigt. För jag kan också bli lite trött av allt det där skoandet, men samtidigt så blir jag totalt förstörd av att ha det tråkigt. Och det är inget ont i honom ska du veta.

-(Mikael) Nej. Jag förstår. Ni är lika men ändå olika på nåt sätt.

-(Conny) Ja! Exakt så! Jag ska förresten kolla till den gamla filuren. Du ska inte hänga med. Det kan bli coolt. Det händer alltid saker med honom.

-(Mikael) Tack. Men inte nu. Men tack för, eh, ja ... telefonnumret.

-(Conny) Inga problem. Det finns inget jag inte gör för mina vänner. Ha det! (han går).

(Kväll. Natt. Morgon. Ny scen. Morgon i samlingsrummet. Adrian och Greger sitter vid bordet i samlingsrummet framför ett block.)

-(Adrian) Nej. Nej. Skriv det som dyker upp. Poesin är inget annat än de svävande trådar som förbindes med ditt immateriella innersta. Den är lika flyktig som tanken självt. Tveka därför inte. Skriv. Skriv!! Skriv som vinden!

-(Greger) Men ... om jag vill berätta om kukar och sånt då?

-(Adrian) Eh ... Ja. Då är det din dikt. Man ska inte censurera sig själv.

(Greger tar pennan och blocket från Adrian och börjar skriva intensivt. Adrian blir nästan chockad av det som han ser, av Gregers ord, men nickar samtidigt stolt. In kommer Mikael och Manfred. Medan Adrian och Greger sitter där med blocket så står de vid sidan av och pratar).

-(Manfred) Vill du ha? (Tar fram ett paket cigaretter)

-(Mikael) Nej tack.

(Manfred tänder en cigg i lugn och ro. Funderar lite).

-(Manfred) Jo du (ler lite). Det är väl lika bra att komma ut ur lådan (Blinkar skämtsamt)- Jag är gay. Men det har du väl redan förstått.

-(Mikael) Ja, asså. Det tror jag nog.

-(Manfred) Och jag råkade höra ditt samtal med Conny. Att du har problem med kvinnor och så.

-(Mikael) Jaha! (Mer defensiv)

-(Manfred) Ingen fara. Det är bara det att jag inte tror på att hålla inne med allt. Ut med det nu! Vad är problemet?!

-(Mikael) Jaha. (Kan inte låta bli att skratta. Charmad av Manfreds öppenhet). Det var ord och inga visor det.

-(Manfred mjuknar) Förlåt. Jag blir bara så trött ibland på alla hemligheter. Du är min vän och som vän vill jag dig väl.

-(Mikael suckar djupt. Ger upp) Ok. Ut med det, sa du. Inga hemligheter, sa du. (Lite argare). Det är väl ganska uppenbart att jag har stora problem med närhet. Jag kan inte ens tänka klart om en människa kommer för nära. I fyrtio år har jag kämpat för att orka överleva ensam som om ensamhet är allt jag kan få. I fyrtio år nu!

-(Manfred mild och förvånad) Jag förstår inte, Mikael. Vad är problemet? Du har ju allt. Du är begåvad, intelligent, du är en snäll och en himla fin kille. Du är fyrtio men en riktig hunk, om jag får säga det själv.

(Mikael skrattar förläget. Manfred skrattar också)

-(Manfred) Förlåt. Jag vet inte vad det är med mig idag.

-(Mikael) Du ska inte be om ursäkt för nåt, Manfred. Det du just sa ... (Mikael börjar nästan gråta) var nog det finaste någon sagt till mig och då räknar jag med det du sa om min

tecknarförmåga. (Mikael ler). Du är min vän, Manfred (Mikael blir plötsligt förlägen och tittar ner).

-(Manfred) Så! (Manfred ler brett och ut med armarna) – Här har du en kram.

(Mikael kramar Manfred och de står så länge med armarna om varandra).

-(Manfred) Detta kallar jag framsteg, vännen.

(De slutar sedan att kramas)

-(Manfred) Eftersom det är din sista dag här så vill jag bara säga att jag inte vill förlora dig. Din vänskap menar jag då. Att detta är ett dårhus, det är sant, men där ute är ett ännu större dårhus. Där behövs så många vänner man kan få.

-(Mikael uppriktigt) Du har rätt Manfred. Jag tror fan du har rätt (Mikael glad). Ursäkta svordomen.

(Manfred skrattar och Mikael skrattar också. Conny ler och kommer fram)

-(Conny) Vad är det som är så roligt?

-(Manfred ler hemlighetsfullt) Inget särskilt. Mikael ska förresten hem idag.

-(Conny) Va!! (paus). Det kommer att bli tomt utan dig, ska du veta. Du! Glöm inte att ringa det där samtalet (Conny blinkar överdrivet till Mikael).

-(Mikael) Haha. Du är då för skön du, Conny!

(Nu öppnas dörren och Adrian gör entré. De andra står där och håller på att säga farväl till Mikael. I handen har Adrian en stor rosa ballong formad som ett hjärta knuten i ett rött snöre. Han räcker högtidligt över ballongen till Mikael och säger)

-(Adrian) Hrrm. Med denna ballong må du sväva mot okända mål. Må din luftfärd bära dig mot ännu oundäckta sfärer av liv och beständighet i en värld full av drömmar och obeständighet, ja bland dessa blott oskyldiga små moln. Ballongens färg är som en symbol för det inre, för köttet där kraften från längtan och drömmar förvandlas till handling i en värld av både förgänglighet och lycka. Låt färgen även vara en symbol för det som var man och människa borde omfamna med kärlek. För kärleken är inte mer en enda man eller kvinna utan endast människan. (Paus) Det är människan du ska älska! Där finns dina drömmars mål!! (Paus) Ta väl hand om dig!

(Conny skrattar gott åt Adrian men Mikael säger)

-(Mikael) Tack Adrian! Visdomsord minsann! (Adrian kramar Mikael).

(Manfred först tveksam inför Adrians tal sedan ler han brett och dunkar Adrian i ryggen och säger)

-(Manfred) Bra gjort vännen. (Adrian ler brett och går sedan sin väg).

-(Mikael efter en liten paus) Nej. Nu måste jag gå. Ha det gott vänner. Och vi hörs sedan då.

-(Manfred) Det gör vi!

-(Conny) Och vi med. Jag har ju fortfarande en lovad teckningslektion att kvittera ut.

-(Mikael ler) Ett löfte är ett löfte! Hejdå. (Mikael ler brett och vinkar till de andra. Han går sedan sin väg med ballongen i sin hand. De står kvar ett tag. Kanske det är några till i samlingsrummet nu).

(Slutscen med den osynlige mannen)

Den osynlige mannen kommer in i rummet. Han blir återigen som en del av rummet och ingen ser honom. Sedan så kommer bollen studsande igen. Denna gång är den mindre så att den kommer plats i en hand. Den studsar fram till flickan som nu verkar leva och må bra igen. Den osynlige mannen står där. Flickan går långsamt fram till mannen och ger honom en kram. Sedan så ger hon honom bollen. Då han fått bollen av flickan så går hon. Osynlige mannen blir synlig. För han har nu samma rosa klänning som flickan på sig. Då han går genom rummet så vänder sig alla om. Hänförda. Han går ut genom exit. Vacker och stolt. Han kommer inte tillbaka mer. Hon gav honom den delen av honom själv som han försökte dölja. Hans kvinnlighet.

(Slut)